

Čís. 7554.

Rozhodla-li se hlavní strana, že ponechá řízení v klidu, nemůže vedlejší intervenient zakročit podle § 169 c. ř. s., by bylo v řízení pokračováno, aniž by bylo z okolností patrné, že hlavní strana tomu neodporuje.

Osoboval-li si vedlejší intervenient práva strany, čímž byl vyvolán úspěšný dovolací rekurs druhé strany, dlužno jí přiznati útraty proti vedlejšímu intervenientu, nikoliv proti hlavní straně.

(Rozh. ze dne 25. listopadu 1927, R II 355/27.)

Návrh vedlejšího intervenienta žalované strany, by bylo ve sporu pokračováno a by byl nařízen nový rok k ústnímu přelíčení s o u d p r v é s t o l i c e zamítl. R e k u r s n í s o u d zrušil napadené usnesení a uložil prvému soudu, by ve sporu pokračoval a nařídil nový rok k ústnímu líčení. D ů v o d y. Mlyným jest názor první stolice, že právo poháněti rozepří přísluší vedlejšímu intervenientu jen za podmínek § 20 c. ř. s. Prvá stolice přehlédla, že podle ustanovení § 19 c. ř. s. jest vedlejší intervenient vůbec oprávněn na podporu hlavní strany uplatňovati prostředky útočné i obranné, nabízetí důkazy a předsebráti všechny jinaké procesní úkony. K těmto sluší počítati i návrh na pokračování ve sporu jsoucím v klidu, ježto není dispozicí se žalobním nárokem a neodporuje též procesním počínům hlavní strany, jejíž mlčení nelze považovati za nesouhlas. Může-li vedlejší intervenient procesní činností obmeškávalou hlavní stranu po právu ochrániti od právních následků zmeškání a nastoupiti opravným prostředkem proti rozsudku, jehož hlavní strana nenapadá, lze mu tím méně upírati právo k procesnímu úkonu, o nějž jde.

N e j v y š š í s o u d k dovolacímu rekursu obou stran obnovil usnesení prvního soudu, uložil vedlejšímu intervenientu, by nahradil žalobcům útraty dovolacího rekursu a zamítl návrh žalovaného, by žalobci byli uznáni povinnými nahraditi mu útraty dovolacího rekursu.

D ů v o d y:

Podle § 19 c. ř. s. jest vedlejší intervenient oprávněn na podporu strany, na jejímž vítězství má právní nájem, uplatniti veškeré prostředky útočné i obranné, nabízetí důkazy a předsebráti všechny jinaké procesní úkony. Tyto jsou však pro hlavní stranu jen potud právně účinné, pokud neodporují jejím vlastním procesním jednáním. Podle toho jest vedlejší intervenient jen pomocníkem hlavní strany a nemůže podniknouti nic, co by odporovalo procesním úkonům strany, k níž se byl přidružil, zejména ani sám disponovati o způsobu vedení sporu. Jestliže se tedy hlavní strana rozhodla, že ponechá řízení v klidu, což jest zajisté významným procesním úkonem ve smyslu § 168 c. ř. s., nemůže vedlejší intervenient účinky tohoto procesního jednání obmýšlené hlavní stranou

mařiti tím, že zakročí sám podle § 169 c. ř. s., by bylo v řízení pokračováno, aniž by bylo z okolností patrné, že hlavní strana tomu neodporuje. Tak jest tomu v souzeném případě, kde žalovaný, k němuž vedlejší intervenient byl přistoupil, nejen nijak nedal na jevo, že se s počinem vedlejšího intervenienta ztotožňuje, naopak, dovolacím rekurssem doložil zřejmě, že při svém rozhodnutí co do ujednání klidu setrvává. Rekursní soud neposoudil tudíž věc správně po právní stránce, dovolací rekursy jsou odůvodněné a bylo rozhodnouti, jak se stalo. Žalobcům bylo přiznati útraty dovolacího rekursu proti vedlejšímu intervenientu, poněvadž tento osobuje si právo strany a předsevzal procesní úkon, kterým byl dovolací rekurs žalobců vyvolán a tím jeho útraty způsobeny (§§ 41, 50 a 52 c. ř. s.). Naproti tomu bylo zamítnouti návrh žalovaného, by byli žalobci uznáni povinnými k náhradě útrat jeho rekursu, poněvadž žalobci k podání tohoto opravného prostředku nezavdali podnětu.

Čís. 7555.

Při posouzení otázky, zda vymáhající věřitel jest ohrožen odkladem exekuce proti spolku, může přicházeti v úvahu pouze vlastní jmění povinného spolku, podléhající exekuci a nelze žádati, by soud před rozhodnutím o dlužníkově návrhu na odklad exekuce konal obšírné šetření o hospodářské mohoucnosti jednotlivých členů, kteří ručí podpůrně za případný schodek.

(Rozh. ze dne 25. listopadu 1927, R II 375/27.)

Soud prvé stolice povolil odklad exekuce proti spolku až do pravoplatného rozhodnutí sporu o nicotnost smlouvy a rozsudku tvořícího exekuční titul. Rekursní soud k rekursu vymáhajícího věřitele povolil odklad exekuce toliko proti tomu, že dlužník složí (zřídí) jistotu ve výši nejméně 10.000 Kč. Důvody: Vymáhající věřitel navrhuje v rekursu, by návrh na odklad exekuce byl zamítnut neb aspoň odklad exekuce povolen toliko, dá-li strana povinná jistotu. Pokud se týče stížnosti ve věci samé proti povolení odkladu exekuce není tato odůvodněna. Strana povinná osvědčila podací rubrikou, že podala u krajského soudu žalobu o nicotnost rozsudku, jenž v této exekuční věci jest exekučním titulem, že se tedy domáhá, by exekuční titul byl prohlášen za neplatný nebo za neúčinný. Dále jest osvědčeno i nebezpečí, že, kdyby exekuce byla provedena, zabavené předměty exekuční prodány a výtěžek vydán straně vymáhající, by strana povinná v případě vítězství v zahájeném sporu mohla býti zkrácena, poněvadž straně vymáhající bylo uděleno právo chudých. Proto stížnost co do povolení odkladu ve věci samé jest neodůvodněna. Avšak právě tak, jako by hrozilo nebezpečí straně povinné v případě provedení dražby, tak zase jest nebezpečí pro stranu vymáhající, že by odkladem exekuce mohla utrpěti újmu, kterou by těžko bylo nahraditi, kdyby byl odklad povolen bez jakéhokoliv zajištění, ne-